

Stipendiegivaren visar nya konststipendiaten

JAN-ANDERS ERIKSSON som fick ett av årets landstingsstipendier, ställer ut i stipendieutdelarens eget hus i Luleå. Det ska tydligen bli tradition att landstingshusets utställningshall i fortsättningen öppnas för de bildkonstnärer som får landstingets stipendier. Idén är god. Allmänheten kan då bilda sig en uppfattning om hur stipendieutdelaren sköter sitt ansvarsfulla uppdrag.

Har man följt utdelningen under många år så kan man ibland konstatera en viss trendkänslighet hos dem som är ansvariga för denna del av landstingets kulturpolitik.

I ÅR GÅR DET knappast att beskylla stipendienämnden för att ha varit vindkänslig och lyssnat till böljornas gång. Jan-Anders Eriksson är ingen idylliker eller tillverkare av bilder som passar i de nya individualisternas vardagsrum.

Mycket konsekvent har han genom åren hållit fast vid vad man med en gammaldags konstvetenskaplig term skulle kalla för expressionism.

UTSTÄLLNINGEN i landstingshuset är, om jag inte sett alldeles fel, i någon mån retrospektiv och visar på en imponerande utveckling. För snart 10 år sedan såg jag för första gången en mer samlad visning av hans måleri (Norrbottens museum 1975). En del av målningarna från den utställningen finns med nu 1984. Jag tänker bland annat på akrylmålningarna Försök till besök i hemtrakterna och Drunkningen. Möjligen finns där ytterligare någon ur den äldre produktionen.

JAN-ANDERS ERIKSSON sysslade då ännu med ett slags yvig symbolism. Målningarna präglades av en viss klivenhet. Där fanns starkt realistiska detaljer som blandades med mer abstrakta former.

● *Flöjtspelaren.*

Med åren har han renodlat sitt bildspråk, begränsat sig till ett fåtal färger, koncentrerat sig motiviskt på några enstaka uttryck. Resultatet är som sagt imponerande.

På många av hans nyare målningar är de föremål eller figurer som ingår i kompositionen reducerade till ett slags monumentalitet. Trots att så mycket är nedtonat och reducerat har ljuset en överraskande räckvidd i målningarna.

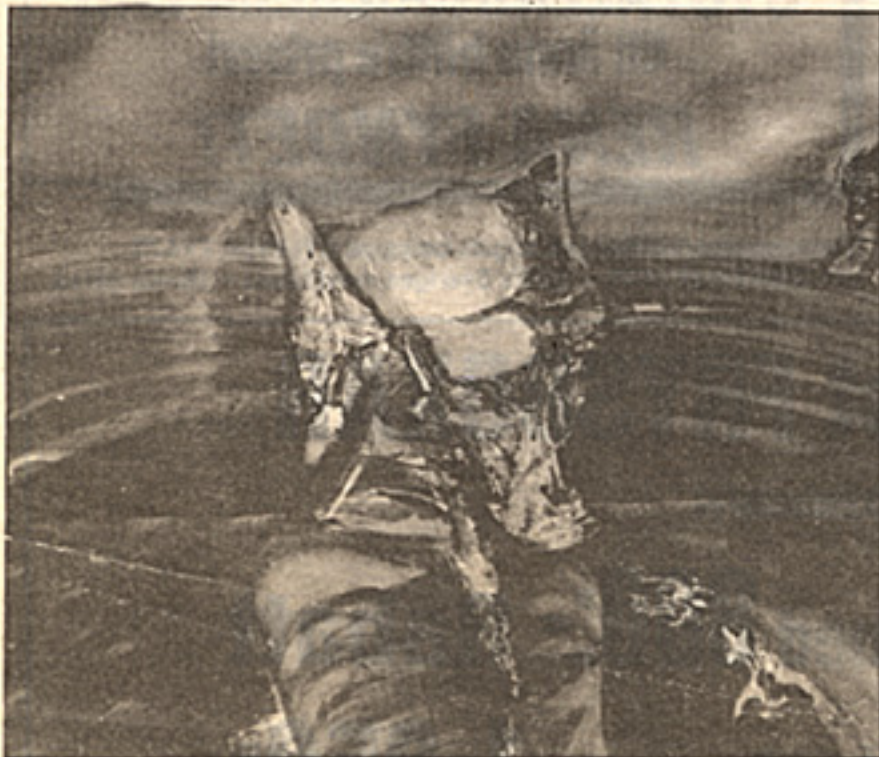
SKA MAN LETA efter några litterära jämförelsepunkter i Erikssons måleri så är det Beckett man ska vända sig mot. Det är inte bara nedtoningen de har gemensamt. Den överskuggande monumentaliteten finns också hos många av Becketts figurer.

TOTALT SETT är det nog en av de mest sevärda separatutställningarna i Luleå i höst.

De enda invändningar jag har

gäller två målningar som heter Styltgångaren respektive Ankomsten. Eriksson har övergett sin strama hållning och målar i en såsig koloristisk stil. Målningarna liknar motiviskt halvsvalta oljeplattformar på något undergångsflammande hav. Det blir aningen patetiskt men för bilder som ögonvittnet, Expedition i utkanterna, Flöjtspelaren med flera överser man gärna med de patetiska utbrotten.

STIG CARLSSON

● *Expedition i utkanterna.*

● *Jan-Anders Eriksson bland färger och dukar.*